

KALMAR SOCIALISTISKA UNGDOMSKLUBBS
AGITATIONSKOMMITTÉ

**Gula faran. : December 1905. Utg. af
Kalmar socialistiska ungdomsklubbs
agitationskommitté.**

Karlskrona
1905

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

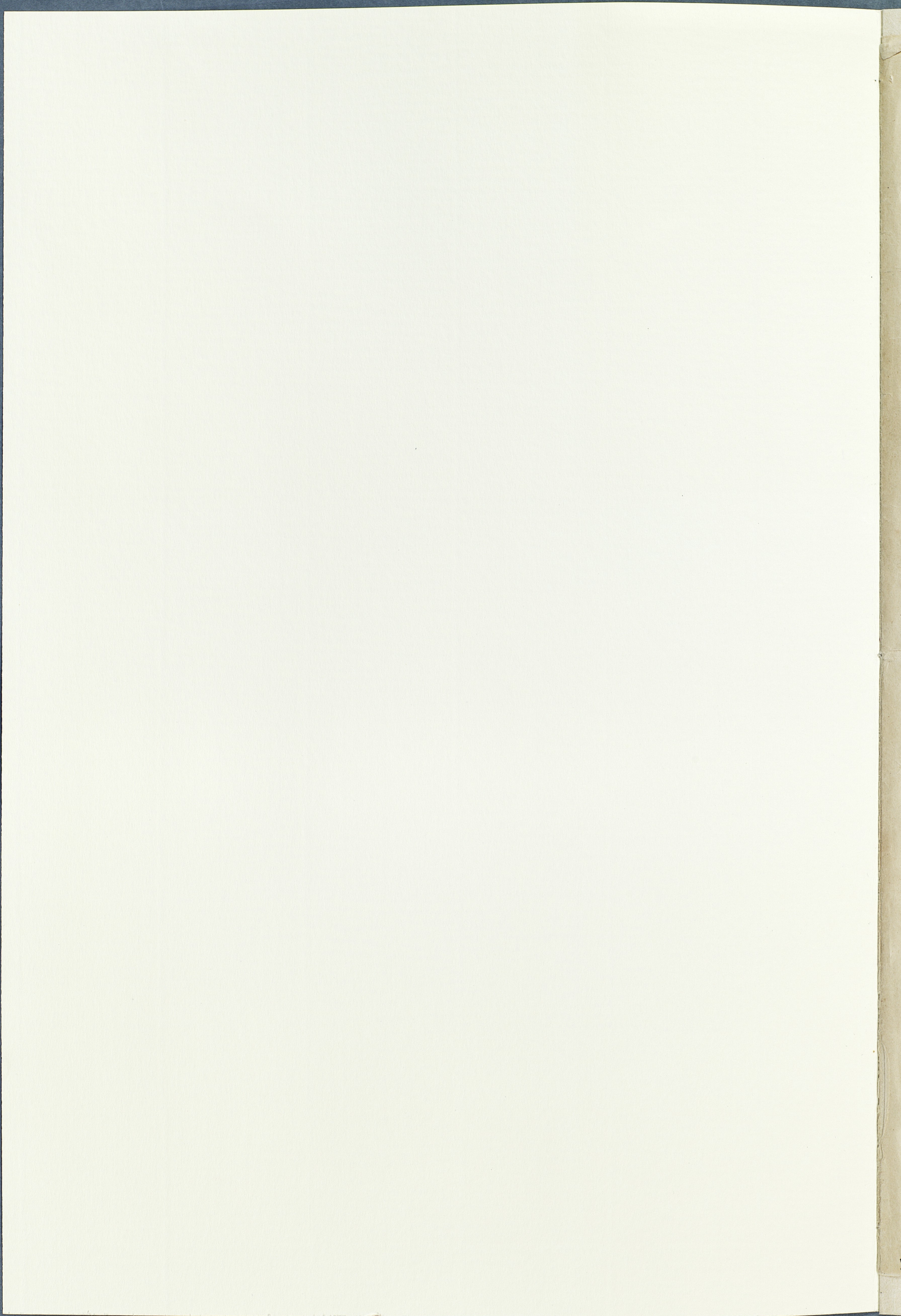
- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

Sanning!

Frihet!

Rättvisa!

Ned med
klassamhället!

GULA FARAN

Lefve ett fritt
samhälle!

Tryckerifören. "Blekinge" Karlskrona 1905.

December 1905

Utgifven af Kalmar Socialistiska Ungdomsklubbs Agitationskommitté.

Pris 10 öre

Fyra kungar
eller
fyra stråtröfvare i tjufsamhället.

Det är icke någon saga om forna tiders stråtröfvare i främmande land, jag ämnar tala med dig om, utan om den verkliga, hvori du själf nödgas spela den sargades och utplundrades roll.

När jag ser den gripande realismen i ditt spel, ville jag gråta, men bättre är att visa dig bilden af de afskyvärda bofvarne, så att du må veta mot hvilka du bör rikta ditt glödande hat.

Du har så helt lefvat dig in i din roll, att du icke märker spelets mening, icke ens anar att du själf är medlem af den största tjuffliga som existerar, nämligen den, som behärskar samhället. Det är måhända svårt för dig att inse, att du, som hyser en så redlig vilja att vara hederlig, skulle vara med i dylikt sällskap, men du bör komma ihåg, att hela din uppfostran gått ut på att insnärja dig i tjuffligans proklamerade moraliska begreppsförvirring. Tjuffligan vill, att dess handlingar skola anses hederliga, och den har haft makt att också göra denna sin uppfattning så gällande i samhället, att man där aldrig talar om dess bedrifter annat än som alldeles på sin plats.

Därför att du tror, som tjuffligan vill, så låter du den bestjälja dig, utan att kanske ens protestera. Och är det så, att du icke opponerar mot dylika skändligheter, så blir du själf medansvarig i de brottsligheter, som ligan planmässigt förfvar mot dina kamrater.

Jag är viss på, att om en trasig och hungrig stråtröfvare, i skydd af nattens mörker och under hot om lifvets förlust, utplundrade dig, skulle du säkert anse dig förorättad, ja, kanske vara benägen till hämd. Och dock, hvad är det väl annat än fräck stöld när vår tids månglare i arbetskraft, i skydd af en bekväm lag och under hot om svält, tvinga till sig din arbetskraft långt under dess egentliga värde.

Det är ju icke sättet vid utplundringen som man kallar stöld, utan därmed anses själfva beröfvandet af tillhörigheter, hvadan det icke i sak är någon skillnad mellan ett öfverfall af en nattens beväpnade rånare eller en svälthotande arbetsgifvares tillgodogörande af arbetskraft, ty i båda fallen bestjäles du.

Tjufveriet är detta samhällets hörnsten. Och denna idé har utvecklats så konsekvent, att ligan offentligen debatterar och antager lagar, hvilka äro så affattade, att själfva tjufveriet anses fullt moraliskt. Man har till och med gått så långt, att man söker skydda tjufgodset, genom stränga straffbestämmelser för dem, som våga förgripa sig därpå. Det förefaller dig måhända som "lagens" bestraffning af "stöld" skulle vara uttryck för samhällets moraliska uppfattning, och det är det ju i sin inskränkt, men i själfva verket är det blott för att gynna det stora legaliserade samhällstjufveriet.

Det är olidligt att behöfva skriva in sig, mantalskrifva sig i en dylik ligan, och sålunda bli moraliskt meddelaktigt i upprätthållandet af detta ruttna samhällssystem. Men vi tvingas därtill genom tvångsanslutning, dock vilja vi fritaga oss från att ha något med all denna smuts att göra, genom att bestämt förklara oss som öppna fiender till tjuffligans bragder.

Sveriges öfverklass är det modärna röfvarefölje, som bestjäl dess arbetare på frukterna af deras stråfsamma lif; mot denna öfverklass rikta vi vårt rent personliga hat, ty, då vi väl veta att den genom sin bildning icke bör vara främmande för det verkligt moraliskt orätta i sin ställning och den likvisst vidhåller den, blott af egoistiska skäl, så anse vi oss därtill befogade. Vi hata systemet, men äfven de personer, som upprätthålla det.

Liksom forntidens röfvarband hade sina höfdingar, så har ock den samhälleliga tjuffligan i Sverige sin förtroendeman. Med

förakt och afsky måste hvarje verkligt hederlig människa betrakta bilden af den man, som har panna att stå i spetsen för något dylikt, hvilket Oscar II gör.

Forntidens bandittyp i slängkappa, slokhatt och dolk går igen i vår tid, men slängkappan är utbytt mot hermelinsmanteln, slokhatten mot den gyllne kungakronan och dolken mot spiran. Tjufveriet riktar sig icke mer mot en och annan som händelsevis kommer i banditens väg, utan är planlagt mot alla.

Man hotar icke nu med lifvets omedelbara förlust, men erbjuder fängelse och svält för dem, som icke vilja låta sig utplundras. Icke håller brukar man numer personligt våld, utan man anlitar lagens hjälp. Rån sker icke mer enstaka, utan pågår tyst och stilla, jämt och ständigt.

Huru mycket ohyggligare värkar icke detta systematiska iscensättande af tjufveriet, denna ständiga utsgning, från hvilken man icke kan så lätt frigöra sig; därför flammar vårt hat mot denna samhällsordning och dess försvarare. Och mot den man, som kallar sig Sveriges kung, slunga vi den sanningen, att han därmed också är tjufvarnes kung.

Men det är icke nog med att stråtröfvarne i detta tjufsamhälle bestjälja arbetarne på frukterna af deras arbete, utan denna skamlighet ökas än mer, genom det sätt hvarpå detta sker. Deras vinstbegär har så stegrats, att de icke sky några medel, icke ens att lönmörda arbetarne.

Huru hemsk skulle du icke anse den situationen vara, om du visste att någon låg på lur där du skulle fram, färdig att, om så krädes, lönmörda dig. Att icke ens kunna möta din motståndare i öppen kamp, utan helt vara prisgifven åt dennes förehafvanden i smyg, skulle helt visst fylla dig med känslor af fasa och du skulle lika säkert också uppbjuda hela din energi för att fly undan en dylik belägenhet. Ock dock lefva arbe-

tarne dag ut och dag in i ett osäkerhetsstillstånd af långt ohyggligare art, ty öfverallt stryka tjufsamhällets stråtröfvare omkring för att finna rof, och ingen enda arbetare undgår dem. Det låter otroligt, men är dock sant, att det stora flertalet arbetare mördas, utan att de veta det, deras blod utsuges, utan att de märka det och deras arbetskraft stjäles, utan att de inse, att de bli bestulna; därför att de äro försänkta i okunnighetens djupa sömn, är det möjligt att

sålunda lönmörda dem. — Yrkeslönmördarne uppträda i arbetsgifvarnes skepnader och äro arbetarnes värsta fiender. De lagliga arbetaremord, de begå, äro tusentals gånger grymmare än de mord, som bli bestraffade efter den borgerliga lagen. Ett olagligt mord betyder i vanligaste fall omedelbar död, men så är det icke med arbetsgifvarnes lönmord å arbetarne, ty dessa innebära ett förkortande af arbetarnes lif i förening med lidande af mångahanda slag, svält och umbäranden samt sjuklighet. Mänskliga känslor spela sällan in, ty arbetsgifvarne ha med afseende på arbetarne endast ett inträse, att hastigt prätta ut mesta möjliga arbetskraft; att endast bestjälja arbetarne på frukterna af det arbete, som de kunna prestera under normala arbetsförhållanden, skulle kräva för stora underhållskostnader, anse nämligen arbetsgifvarne.

Man ryser öfver den gärningen, när en bandit huggit ihjäl sitt offer, äfven om döden följt omedelbart, men huru mycket mera djäfvulskt afskyvärd är icke den metod, som den samhälleliga tjuffligan begagnar, att systematiskt förkorta lifvet för hela arbetareklassen. Dessa arbetaremord äro också så mycket mer omoraliska än de olagliga morden, enär de förra förutsätta en åskådning, hvori arbetarnes människovärde i princip underkännes, under det att i de senare endast förutsättes ett tillfälligt

Tjufvarnes kung.

En tysk socialreformator, Michael Flürschem, framkastade en gång idén om samvärkan mellan den rörelse han då sökte få i gång och socialdemokratien, men ville detta endast under den förutsättningen:

Inga angrepp mot personer, blott mot själfva det falska systemet.

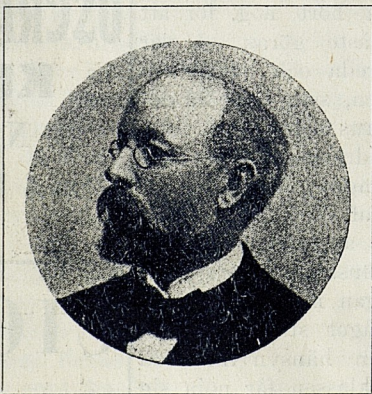
På detta svarade då Kautsky bl. a.:

Man kan icke föra en kamp mot systemet utan att bekämpa de personer, som representera och försvara detta.

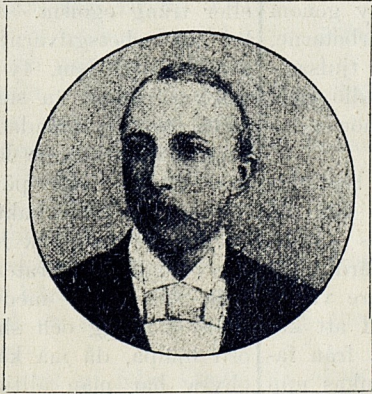
Om detta Kautskys svar yttrar sig Hjalmar Branting på följande sätt:

I denna åskådning stå ALLA socialdemokrater som en man.

(Ur "Socialdemokraten" 7 dec. 1905.)

Lönmördarnes kung.

Vampyrernas kung.

Förrådarnes kung.

kränkande af den mördades människovärde.

Alla arbetsgivare äro arbetaremördare och äro det i den mån som de mer eller mindre förkorta sina arbetares lif. Äfven om det skulle synas som om en eller annan arbetsgivare vore så human, att han ej borde stämplas som mördare, så måste man dock anse honom som medbrottsling i de arbetaremord som begås, så länge han ej ställer sig på deras sida, som bekämpa detta system, som medgifver rätt till att lönnmörda arbetarne. Denna tanke återfinnes i svenska strafflagens 3 kap. mom. 8, hvori stadgas fängelsestraff intill 6 mån. för den, som har vetskap om, men underlåter att i rätt tid upptäcka å färd varande brott, däraf någons lif, hälsa, frihet eller egendom är i synnerlig fara, då det kunnat afvörjas. Med detta citat afses att påvisa, att äfven i den svenska lagen är den tanken erkänd, att förtigande af brott är brottsligt. De arbetsgivare — de må vara huru humana som helst mot sina egna arbetare — som icke äro med om att ställa sina sociala jämlikar till ansvar för arbetaremorden, äro medskyldige och därför gäller vårt ord, med ytterst få undantag, att alla arbetsgivare äro arbetaremördare.

Tjufligans mest brottslige man i fråga om lönnmord å arbetare är John Bernström, direktören vid Separator, hvars boffysionomi synes å första sidan. Betänk det usla, det nedriga i denne mans gärning, att med hungerpiskan i hand brutalt och onaturligt pressa upp arbetsintensiteten, för att kunna stjåla åt sig en allt större och större vinst.

Vi veta, att samhällssystemet tolererar arbetaremorden, men icke desto mindre rikta vi vårt hat äfven mot arbetsgivarne personligen, ty det är på dem det närmast beror, i hvilken utsträckning lönnmorden begås. Arbetarefienden öfver alla andra är just denne Bernström, och därför känna vi en gränslös afsky mot denne vedervärdige blodsgare, lönnmördare.

Alla Sveriges klassmedvetna arbetare skälfva af vrede, då de höra Bernströms namn nämnas, och om deras harm skulle flamma upp till raseri, så är det så berättigat, att inga gränser för uttryck i handling kunna försvaras, ty genom sina gräsliga bedrifter mot arbetarne, är han bland stråtröfvarne i tjufsamhället den, som värkligen till fullo gjort sig förtjänt af att kallas lönnmördarnes kung.

Att arbetarne, som sålunda bestjålas och lönnmördas, resa sig upp mot sådan skamlighet är ju alldeles på sin plats. Men genast är man färdig att tillgripa andra, ändå smutsigare vapen mot dem. Det är ej nog med att kapitalets drängar kasta dem ut från fabriker för att på gatan mjukas upp genom svält, utan de locka till sig de svältandes egna bröder och systrar, för att dessa skola utföra arbetet under tiden. Detta kännes som ett hårt slag för de modigt kämpande prolätererna, som trotsa äfven under svält, att just ur deras egen klass tages vapen emot dem. Bitterheten i kampen ökas också, då utsugarne sålunda genom stråjk-brytare omöjliggöra den enighet, som är nödvändig för snar och effektiv seger.

Vi veta allt för väl, att det i många fall är okunnigheten som föranleder kamrater att låna sig till kampen mot arbetarne, men vi anse detta dock icke vara dem en förmildrande omständighet ända därefter, att vi icke skulle lika häftigt förfölja dem som alla andra, som på ett eller annat sätt, mer eller mindre afsiktligt eller medvetet försvara det nuvarande tjufsamhällets bestånd. Vi vilja upplysa om klasskampens innebörd, men tro också att i vissa fall den rent personliga förföljelsen fortare manar till eftertanke.

Vi förakta alla stråjkbrytare, men få därför icke glömma det faktum, som så väl belyser kapitalismens förakt för arbetarne såsom kännande människor, att när stråjkbrytare vid vissa tillfällen gjort sin tjänst åt kapitalet, kastas äfven de helt otacksamt ut till icke allena svält utan äfven till förföljelse från sina sedan i arbetet återgående kamrater. Att kapitalet beskär dem denna lott visar bäst huru värkligt djäfvulskt arbetsgifvarne gå till väga, begagnande de lumpnaste medel.

Ibland när arbetsgifvarne gå att råna arbetarne på värdefull arbetskraft finner hutlösheten inga gränser, fräckheten saknar motstycke, hänsynslösheten ersätter känslan för människovärdet och vinningslystnaden gör dem rent vansinniga, ty de sky inga medel i denna sin kamp för guldet.

Sådan är den erfarenhet, som Kalmar arbetare fått af den stora strid som pågått under sommaren vid härvarande Ångkvarn, därvid konsul Jeansson på ett synnerligen brutalt sätt uppträtt mot arbetarne.

Det är icke vår mening att här i detalj skildra denne bofs nedriga bedrifter i arbetarfientlighetens tecken, utan nöja oss med att under ärligt menade och tysta förbannelser visa en bild af honom. Han är en skam för Kalmar samhälle, en vanära för Sverige och en nidning i hvarje hederlig arbetares ögon.

Hvad vi känna af hat mot denne djäfvul i människohann beror på hans nesliga beteende mot sina arbetare och på vetskapen om hans fasta föresats att inom sitt område stuka arbetarne till det yttersta, därför se vi i honom viljan till förtryck med de smutsigaste medel förkroppsligad eller med andra ord anse honom förtjänt af namnet vampyrernas kung.

Af alla mänskliga typer finnes ingen som så allmänt föraktas som förrädaren, ty han föraktas icke endast af dem, som förrådas, utan äfven af dem, åt hvilka han lånar sig som redskap.

Och dock finnes bland arbetarne tusentals sådana, hvilka uppträda som stråjkbrytare. Deras simpla gärning fördömes af alla hederliga arbetare, men de trotsa af okunnighet, ovist frihetsnit eller trång egoism. De förstå icke häller, att arbetsgifvarne i snygg spotta och svära efter dem, ty de räknas ju icke att vara annat än surrogat. Stråjkbrytare är som bländad af den judaspänning arbetsgifvarne lägga i hans hand, han tänker icke på de ödesdigra följderna af sitt skurkaktiga beteende. Men därför får han och hålla till godo med den smälek kamraternas bereda honom, hålla till godo med förföljelserna, ja, t. o. m. hugg och slag, ty om ej goda ord hjälpa, då må kanalen piskas upp; ohyra har man alltid rätt att göra sig af med.

Men stråjkbrytare uppträda icke alltid enstaka, utan, drifna tillsammans af gemensamma inträsen, organisera de sig i riktiga ligor. De kalla sig organiserade arbetare och äro det, men det är förväxlingen med innebörden af dessa ligors framfart och de i ärligt syfte tillkomna organisationernas arbete, som ligger så nära och lömskt till hands, som man bör vara på vakt emot.

En sådan liga är Svenska arbetareförbundet. Detta förbund säger sig arbete för arbetarnes höjande i ekonomiskt afseende, men genom det sätt hvarpå det uppträder i striden mot kapitalet, så blir resultatet endast ett tillfälligt ekonomiskt höjande för enbart egna medlemmar på bekostnad af hela arbetareklassen, hvars inträsen det därigenom sviker för egen vinnings skull, sålunda i själva verket görande förrädare-tjänst. Då detta förbund vid lönekonflikter icke ställer sig solidariskt med de fordringar, som det stora flertalet

arbetare framföra, utan springer emellan, bjudande ut sin arbetskraft för lägre pris, så är detta ju ingenting annat än hvad äfven den enstaka, oorganiserade stråjkbrytaren gör, hvarför dess rätta benämning är Svenska stråjkbrytareförbundet.

Om den ensamme stråjkbrytaren bör utplånas från jorden, så gäller detta naturligtvis i än högre grad mot denna organiserade liga, som till hvarje pris bör sprängas.

Om du säge, att af tvänne bröder den ene mördades och plundrades, under det den andre beredvilligt räckte knifven härtill, skulle du helt visst anse det ej mycket bevändt med den broderskänslan, men så förräder Svenska stråjkbrytareförbundets medlemmar sina utomvarande, kämpande kamrater åt arbetsgifvarne, allt under det att samhällets tjufvar hänskrattande fortfara att lönnmörda och utplundra hela arbetareklassen.

I sådant förrädaresyfte smyger denna ligas sekreterare, skurken Josef Nilsson, land och rike rundt. Han är deras höfding, arbetareklassens judas.

Betänker man den rättvisa innebörden af arbetareklassens befrielsekamp, måste man inse nödvändigheten af att bekämpa alla de hinder, som resas här emot. Och då denne Josef Nilsson söker förlama kraften och viljan hos arbetarne att slå till ordentligt för sin saks framgång och genom sin förklädning till arbetarevän splittrar den enighet, som eljest vore gifven, så är han lika farlig för arbetareklassen som någon af de förut här presenterade stråtröfvarne i tjufsamhället.

Lika mycket som vi hata dem, som upprätthålla det nuvarande, orättfärdiga samhällssystemet, lika stor anledning ha vi också att hata och personligen förfölja denne förklädde arbetarefiende, denne förrädarnes kung.

De afskyvärda typer vi nu i bilder visat och i ord skildrat kunde lika gärna ha fått rubriken "fyra djäflar i det jordiska hälvetet". Ty för proletärer måste detta lifvet te sig som ett sannskyldigt hälvete och de, som där föra spiran, som djäflar.

Har du sett och hört nog, för att förstå att något måste göras, så var med om att förbereda och därigenom påskynda revolutionen, som skall slå det gamla samhället i grus och spillror.

Ingenting bör hindra oss i denna ädla föresats. Vi ha ingen anledning att känna oss bundna af de lagar, som vi icke varit med om att godkänna. Vi få därför icke begränsa oss till att endast göra det tjufliga medgifver, utan, om vi anse att något står att vinna, djärft gå fram utan hänsyn till hvad lagen säger. Öfverklassen får nöja sig med huru vi finna för godt att bestämma, vi taga icke order af den.

När vi en dag känna oss tillräckligt starka, behöfva vi icke taga någon som helst hänsyn, utan kunna skoningslöst slå ned en hvar, som vill försvara tjufsamhällets bestånd. Helt visst skulle det värka ofantligt väckande och entusiasmerande bland proletärer, att ett skräckväldt iscensattes, hvarvid tusentals af tjufsamhällets stråtröfvar vräktes undan från sina positioner.

Millioner svenska arbetares lif förkortas under svält och umbäranden utan att det bekymrar öfverklassen det minsta. Hvarför skulle då arbetarne vara undfallande och mjåkiga nog att ej med glädje se att några tusen eller hundratusen öfverklassare slogos ihjäl, deras likar till hälsosam skräck, om därmed friheten ur slafveriet stode att vinna.

Vi fördöma arbetaremorden därför att tjufsamhällets motiv är att bestjåla arbetarne, men hylla gärna den blodiga kampen mot öfverklassen i revolutions-

tider, då motivet är frihet från förtryck.

Ingenting är brottsligt för de värkligt revolutionära socialisterna, då de handla i syfte att gagna frihetens heliga sak. Ingen äger rätt att diktera taktiken, en hvar gör så godt han vill och kan; rättfärdigheten består i motivets renhet och värdet i egen tillfredsställelse.

Vi beklaga, att vi ännu ej kunna göra effektiv razzia bland tjufsamhällets stråtröfvar, men glädjas öfver de steg, som af enskilda proletärer tagas i denna riktning, ty det vittnar om det spirande hat, som en dag skall vara starkt nog att samla allt hvad arbetare heter till en slutuppgörelse med det gamla samhällets försvarare.

Vårt mål är arbetets frukter åt dem som arbeta och vår lösen, som betyder död åt det nuvarande samhällssystemet och dess försvarare, är

dolken i köttet.

Proletär.

FREJA

Sybehör, Korta varor, Kragar, Servietter, Manschetter, Halsdukar, Hvita Skjortor, Kalsonger, Strumpor, Hängslan, Paraplyer, Galoscher m. m. m. m.

KAGGENSGATAN 27

Underkjolar, Bluslif, Färdigsydd Linlugg, Kalsonger, Nattröjor, Förkläden, Docker, Tealar och Parfymer.

FREJA

Beställ Edra Hattar

OSCRAR JOHANSSONS Klädesaffär

Nybrogatan 29. — Obs.! Bäst och billigast!

CIGARRER!

uti **J. F. Johnssons** Cigarraffär, S. Långgatan 28. **CIGARRETTER!**

Arbetare! Partivänner!

Bageriaffären — Kaggensgatan 26. —

rekommenderar sina utmärkt goda och billiga varor. Kaffebrod, Matbröd, Bakelser, Tårtor, Confektyrer, Chokolader, Karameller m. m.

Vid fäster och dylikt böra Ni alltid göra Edra beställningar och uppköp hos

Joh. Nilsson

— Kaggensgatan 26 —

Tel. 26.

Till Kvinnorna.

Hvad är orsaken till att kvinnorna i allmänhet stå oförstående och liknöjda gent emot vår tids kultur-rörelser? På denna fråga kan man endast svara, att det beror på männen, ty de hafva alltid betraktat och se ännu i kvinnorna endast underlägsna individer, som icke ha något att skaffa med kulturen, utan som böra, enligt de flestas mening, hålla sig inom hemmets fyra väggar.

Det är en nedrighet af männen, de må nu vara arbetare eller öfverklassare, att taga sig sådana gemena öfversittare- och husbondefasoner gent emot det s. k. svagare könet.

Och här vilja vi särskilt säga de organiserade arbetarne sanningen, att de äro icke de mest ridderliga gent emot sina kvinnor. Vi vilja icke här tala om de tusental af *organiserade arbetare*, som tillbringa sina flesta fristunder på krogar och kafèer, och huru de vid hemkomsten behandla sina kvinnor, nej, vi vilja tala om de organiserade arbetarne i allmänhet, de må nu vara absolutister eller ej.

Ibland 100 organiserade fackföreningsmedlemmar skall man icke kunna påträffa 10, som låta sina hustrur "följa med" hvad de behandla och besluta på sina fackföreningsmöten. Det vanliga svaret de gifva sina hustrur är: "Det skall du icke bry dig om! Det där förstår du icke!" o. s. v. Men då de på sina möten sitta och besluta stråjk, då, ja då beklaga sig männen, att kvinnorna icke förstå, att de måste stråjka, utan ofta sätta sig emot deras stråkförfanden. Och hvarför? En och hvar måste väl i all rimlighets namn förstå, att det är lika nödvändigt att kvinnorna förstå allt, både det lätta och det tunga i den stora arbetarörelsen, att de förstå klasskampen; och därför är det människens, de organiserade arbetarnes skyldighet att efter bästa förmåga lära sina kvinnor förstå deras *stora gemensamma sak*, lära dem förstå *socialismen*, hvilken, den dag då äfven kvinnorna komma med, skall befria arbetareklassen ur kapitalisternas klor.

Men i trots af männens försök att hålla kvinnorna nere i dumhet och okunnighet, ha dessa själfva börjat inse nödvändigheten af att icke stå likgiltiga inför den strid, som deras män, söner och fäder föra mot kapitalistsamhället. Huru ofta får man ej numera se hundratals kvinnor deltaga i de socialistiska och socialdemokratiska ungdomsklubbarnes arbete, för att nu icke tala om den radikala nykterhetsrörelsen, som representeras af orden Verdandi. Ja, vi se tydligen att kvinnorna börjat vakna ur den religiösa sömnen, denna sömn, som dock deras män hafva gjort hvad de förmått för att kvarhålla dem uti genom att icke, såsom de borde, inträssa kvinnorna för föredrag, föreläsningar och social litteratur, utan hafva de för att "blifva af med dem" för tillfället, låtit dem springa på bönehusen och lyssna på svafvelpredikanter. Och huru ofta blifva inte de kvinnor, som deltaga i arbetarörelsen, af sina mindre inträssaerade män och närmaste bekanta hindrade att besöka sina föreningsmöten. Nej, såsom narraktiga tyranner uppträda de flesta män inom arbetareleden gent emot sina egna kvinnor.

Dessa förslafvade individer inbilla sig nu vara något mera än förr, därför att de, genom sina organisationer, lyckats tillkämpa sig någon liten del af kapitalismens makt och egen-dom. Genast börja dessa, som ropa på frihet, jämlikhet och broderskap att spela herrar öfver sina kvinnor och behandla dem precis på samma sätt, som de blifvit behandlade af kapitalisterna. Hvad skola de kvinnor (organiserade arbetares, andra tala vi icke här om), som hafva sådana män, som rent af misshandla dem eller lämna hem och barn åt sig själfva, tänka om socialismen då de, som påstå sig vara socialister, själfva spela öfversittare, och råa sådana. De skola säkerligen tro socialismen vara något helt annat, än hvad den i verkligheten är. Och hvarför? Jo, därför att männen, vår tids arbetare, ännu icke blifvit så pass mycket människor, att de lärt sig se kvinnorna såsom kamrater, utan likt fortidens barbariska män, såsom dem underordnade varelser. Men just hvarför skola kvinnorna sluta sig till socialismen, ty den vill, kan och skall gifva rättvisa åt *alla*.

I det nuvarande samhället hafva männen stiftat lagarna, sig själfva till fördel, men till nackdel för kvinnorna. Men då vi se att samma tendens gör sig gällande hos arbetarne, att de själfva vilja bestämma och besluta, affatta program och stadgar utan kvinnornas hörande, då är det på hög tid att kvinnorna göra lik-som deras män göra och gjort. De säga upp slafkontrakten, de säga sina män, att de icke längre tro deras löften, de säga dem, att de icke längre skola tåla att de, männen, allt mer och mer börja efterapa kapitalisternas öfversitteri. Och då kvinnorna kommit med i socialismens långa led, då skall den taga fram med fördubblad styrka, förädlad och förskönad.

Ni kvinnor skola förstå, att ni icke hafva något att vänta af männen, ty för hvarje dag få ni erfara deras öfversitteri och härsklystnad. Då männen under årtal kämpat för ernäendet af den allmänna rösträtten, hafva de alltid pekat på, att de blifvit orättvist behandlade af samhället, då de, fastän ärliga, oklanderliga män, icke haft något som helst inflytande på lagstiftningen o. s. v., på grund af deras dåliga ekonomiska ställning eller 800-kronors-strecket. Men då de peka på dessa orättvisor, blunda de själfva för de orättvisor, som de med flit begå gent emot kvinnorna, då de icke fordra samma rättigheter åt dem. Nej, kvinnor, vänta icke på att få något, som ni själfva kunna taga.

Då männen tala om att kvinnorna skola vara *kvinnliga*, mena åtminstone de flesta, att de endast skola hålla sig inom den lagliga familjeramen, sköta barnen, laga maten o. s. v. De skola icke hafva några åsikter och kvinnor, som aktivt deltaga i exempelvis arbetarörelsen, de anses såsom *okvinnliga*. Nej, männen vilja, att kvinnorna skola vara så dumma som möjligt, precis samma önskingar, som kapitalisterna hafva om arbetarne. Därför måste kvinnorna lära sig inse nödvändigheten af att själfva taga sin sak om hand.

Och därför, kvinnor, när edra män icke bry sig om att ni springa i bönehus, så vilja de endast hafva er att blifva så dumma och enfaldiga som möjligt, och när de säga er, att ni icke hafva något att skaffa i nykterhetsrörelsen, visa de, att de vilja hafva rusdryckseländet kvar, och då

de försvara prostitutionen såsom något "nödvändigt ondt", då skola ni förstå, att ni ha mycket, oändligt mycket mer än de att kämpa, strida och lida för.

Socialdemokratiska partiet har satt religionen som privatsak på sitt program, men att befrämja det religiösa skojet, genom att låta kvinnorna underhålla det, det är väl i alla fall ej det socialdemokratiska partiets mening. Under nuvarande förhållande gå man och hustru åt hvar sitt håll; männen på krogen, för att få något så att han kan säga hvad han vill, hustrun i bönhuset, för att höra "den vackra sången och musiken" o. s. v. Och det är på detta sätt, som oenighet så ofta uppstår i de fattiga arbetarehemmen.

Nej, ni alla män som påstå er vara socialister, ni måste lära er se kvinnorna som kamrater i den hårda kampen, ni måste öfvertyga er själfva att utan kvinnorna förmå ni föga. Hvar finnes större entusiasm för någon sak, för något mål eller arbete, som är större än kvinnornas! Se på dessa kvinnor, som ägna hela sitt lif, sin lycka och alla sina krafter i den fri-religiösa rörelsen. Ni arbetare måste inse, att då edra kvinnor en gång lärt sig förstå den förtviflade strid, som i årtusenden varat emellan arbetet och kapitalet, då skola de blifva de bästa kamrater i edra led, och då kvinnorna strida gemensamt med männen, då skall icke det ruttna kapitalistsamhället kunna försvaras af alla världens soldater.

Till sist några ord, som vi måste säga er kvinnor, som ännu hålla fast vid religionens villfarelser. Ni måste lära eder mera uppskatta lifvets värde, än hvad ni nu i allmänhet göra. Ni skola icke, därför att ni tro på ett tillkommande lif, vara nöjda med att lefva i nöd och elände i det nuvarande lifvet, orättvist behandlade af såväl hela samhället, som af edra män, ty om det finns något lif efter detta, en sak som vi ej nu vilja ingå närmare på, skall väl icke en lyckligare och rättvisare tillvaro här kunna möta något hinder för inträdet i det kommande lifvet. Om det förflutna veta vi endast hvad historien lärt oss, och om det tillkommande veta vi intet. Vi skola eller få icke, såsom barn, drömma om kommande lycka, något, som vi icke kunna fatta eller förstå, utan vi skola taga det nuvarande lifvet sådant det är och göra oss själfva och våra med-människor så lyckliga som möjligt, hvilket väl i alla händelser icke det minsta invärkar på ett möjligen kommande lifs fröjder.

De säga eder, att ni icke skulle hafva något ideal att arbeta för, om ni kastade bort de religiösa dumheterna, men vi tro icke, att det finnes någon s. k. religiös, som har så höga och ädla ideal att arbeta för, som vi, revolutionära socialister. Är icke detta ideal högre och mera ädelt att arbeta för, skapandet af en himmel redan här på jorden åt alla människor och icke, såsom de religiösa, drömma om en himmel, som blott skall vara till för några få och ett häl-vete för de öfriga.

Men denna jordiska himmel kunna vi endast skapa, om vi med hela vår energi, tro och öfvertygelse kasta oss in i klasskampen och fullständigt störta allt, som påminner om lögn, vidskepelse och orättvisor. Tusen vägar leda till denna jordiska himmel, och om vi i denna kamp understundom tvista om den rätta vägen, skola vi ändock komma till samma mål, förr eller senare.

Vi tala om "ungsocialister" och "socialdemokrater" och de, eller rät-

tare sagt vi, anse understundom hvar-andra som fiender. Men hvar och en, som är besjälad af sann lidelse för det kämpande proletariatet, måste äfven lida af denna missämja proletärer emellan. Nej, såsom bröder måste vi strida gemensamt med våra systrar, och om vi icke alla vilja gå samma väg, skola vi aldrig glömma, att vi hafva samma mål.

Med tro och hänförelse skola världens alla lidande proletärer, män och kvinnor, befria sig och sina barn ur det tusenåriga lidandet, som mänskligheten lefvat uti.

Lefve det samma kamratskapet emellan proletärerernas män och kvinnor!

—d. —ä—

Fusiliering.

Ack, åter än en gång ha edra skaror vunnit, med blyets hvirvelflod de hejdat stormens fart; förgäfvos, än en gång, har blod i strömmar runnit och vi, som fångats ha, vi gå mot döden snart.

Revolten slog ni ned, med edra lejda knektar, men blott för denna gång och blott för detta år. —

O, lögn- och krämarstat, en sak du icke mäktar, att ständigt krossa oss, du aldrig dock förmår.

Det lyckas aldrig dig att våra leder bryta, att krossa folkets här och denna frihetsstam, ty stupar det en man, där stormens åskor ryta, då skall det i hans spår en annan storma fram.

Hvad, skickar ni till oss en gammal helig pater, en präst, som kommer hit med Jesu gudabord?

Nej, ingen gud och icke några hyckarlater, vi kunna döden dö förutan bibelns ord.

O, lögn- och krämarstat med dina fega trålar, som tror vi böja oss och tigga dig om bot.

Nej, tusen gånger nej, vi stormens fria själar, vi skola trotsigt gå vår dom och död emot.

Nu smattrar en signal, och edra trummor skrälla, hör rop och vapengny och officerens röst;

snart hvina skall det, bly, som våra leder falla, som gräfver dödens sår i våra nakna bröst.

Men ur vårt röda blod de nya folken stiga, de skola storma fram med hämdens tunga svärd; till fall och undergång er stat de skola viga och sönderslå hvar mur i eder krämarvärld.

Leon Larsson.

alltid öfveransträngda, skola sköta dem.

Granska de statistiska uppgifterna öfver lungsotens härjningar uti proletariats led, och du skall finna, huru gränslöst många som duka under för denna dödsfiende till arbetarne.

Proletärernas barn födas sjuka, och icke den minsta procenten dör redan vid födseln, på grund af mödrarnas kropps- och själsmördande arbete i fabriken giftiga luft.

Med dessa fakta för ögonen måste du förstå, att denna långsamma *evolution* kostar lika mycket blod, är hämsk, ja, ännu hämskare än *revolutionen*.

Men vi veta, att ni icke kunna göra revolutionen, ej häller kan någon hindra den att komma, men vi kunna förbreda den. Vi måste aflägsna allt som kan förhindra dess lopp, och dessa hinder äro endast de båda, det mänskliga förnufts största fiender, "okunnigheten" och "fegheten".

Det är dessa vi måste bekämpa, och genom agitation och åter agitation ibland de okunniga landtjänstarna och de unga i knekttröjan skola vi lära dem inse, att vi hafva samma fiende att kämpa emot, och det är: *det nuvarande samhället*.

Och vi alla, som äro besjälade af den sanna lidelsen för det lidande proletariats rättvisa sak, vi få icke svika i denna kamp, utan med tro och hänförelse kasta oss in i denna strid mot lögnen, fördomarne och orättvisorna i samhället, och skapa ett lyckligare samhälle, där det sanna broderskapet skall göra människorna lyckliga, så att de gemensamt få njuta frukterna af sitt arbete.

Såsom bröder skola vi kämpa i denna strid, där det icke finns annat än vänner och fiender, ty de, som ej äro med oss, äro emot oss.

Med hänförelse skola vi kasta oss in i striderna, och då skall revolutionen med sin förfärande styrka för alltid bortsopa allt det, som påminner om det förlutna. Kyrkor och böhus, fängelser och krogar, därhus och fattigvårningar behövas icke mer. Skälmar, svafvelpredikanter och bedragare äro borta för alltid.

Människorna skola älska hvarandra, om blott de tillåtas göra det.

Jorden är för alltid befriad från laster och brott, och den gryende morgonsolen skall för första gången lysa och värma ett fritt folk, och med sina lifsgifvande strålar skall den gifva de lyckliga människorna rika skördar. Hela naturen skall andas frihet och lycka, och i skogens träd slå fåglarna sina drillar till naturens lof.

Louisé.

Hvad, mina vänner, hvad är det väl, som hittills har hindrat er att fatta, hvori den verkliga lyckan består? Ingenting annat än de grofva villfarelser, som utgöra grundbegreppet i hvarje religion. Religionens villfarelser ha gjort människorna till de mest hållningslösa, inkonsekventa och eländiga varelser på jorden. Genom dessa villfarelser har människan blifvit ett svagt, idiotiskt djur, en rasande bigott och fanatiker, en jämmerlig lismare och hycklare. Och om människorna skulle föra dessa sorgliga egenskaper, som de ha att tacka religionen för, med sig i det nya samhället, ja, in i själva paradiset, så skulle paradiset upphöra att vara ett paradiset.

Robert Owen.

Arbetslös.

Det fryser, det fryser båd' nätter och dagar,
och snöstormen fram genom gatorna jagar,
och slädtrafvar'n frustar och bjällrorna klinga
så muntert, som funnes af sorger slätt inga.

Jo, vänta! I bakgårdens mörkaste nästen
är likbleka nöden den härjande gästen.
Tätt följer den arbetslösheten i spåren
och kastar uthungrade offren på bären.

I fattiga hemmet, det fuktiga, kalla,
familjen är samlad; där vändas de alla.
Där finns intet ljus, intet bröd, ingen brasa;
re'n länge är pantsatt hvarendaste trasa.

Och barnen de små, de utmärglade arma
sig jämra: "Er fader och moder förbarma".
Modern blott snyftar och mat bli de utan;
så mörk stirrar fadern mot isiga rutan.

Jag får icke stjäla, jag får icke tigga,
ej ens jag som djuren på marken får ligga.
Ej finnes en utväg, som icke är spärrad,
och dagligen blifver vår ställning förvärrad.

Dag ut och dag in, ifrån morgon till kvällen,
jag arbete sökt uppå hundrade ställen,
men mötte blott afslag och nej och förrästen
ett mördande hån åt den tunnklädde gästen.

Jag såg på min vandring, hur bodarna stråla,
hur tyger och kläder i öfverflöd pråla,
men fick endast lof till att blicka till färgen,
fast kölden mig skar genom benen och mårgen.

Och mat såg jag äfven nog af till att mätta
mång' tusende munnar, men ej af allt detta
en bit fanns för mig, det är blott för de rika,
de arma kan svälta, så tarmarna skrika.

Jag stenkol och ved såg i väldiga högar.
Hvad gör det väl då, om det fryser och snöar,
när endast de rika sig uppvärma kunna.
Men oss vill man ej en gång röken förunnna.

Jag kom, på min sorgliga vandring, till prästen.
"Sök Herren", han sade, "och sörj ej för råsten,
de lidandes lön du i himlen skall finna".
Han gaf mig en bibel och bad mig försvinna.

O, vore han blott här med himmelska trallen,
jag slungade honom hans bibel i skallen!
Blott bröd kan oss lindring i nöden förvålla,
och himlen må prästerna gärna behålla.

Naturen ej frambringa arma och rika,
den dukar sitt bord åt oss alla så lika.
Men några, af guldtörst, som rofdjur ha handlat,
och jorden till röfwarekulor förvandlat.

Men vänten I rofdjur, som plundren de svaga
och grymt edra likar för brödet bedraga;
ty hämnarens kinder af vrede ses blossa,
re'n rullar lavinen, som skall eder krossa.

Den växer och växer med obändig styrka,
ej båtar er bödlar, på uppskof att yrka.
För evigt den skall edert välde förstöra
och ände på nöden och lifskvalen göra.

Det fryser, det fryser båd' nätter och dagar,
och snöstormar, fram genom gatorna jagar,
och slädtrafvar'n frustar och bjällrorna klinga
så muntert, som funnes af sorger slätt inga.

J Kjönsbergiska målet.

— Socialdemokraten gjorde fiasko. —

Som bekant blef typografen Ziesnietz åtalad för det han i en spårvagn kastat den sönderrifna papperspåsen, som konduktören lämnat honom vid växling af en 25-öring, framför fröken Kjönsbergs fötter.

Detta "oerhörda tilltag", detta "utslag af andlig råhet" väckte till lif i högerpressen den djupaste indignation öfver klasskampens brutala medel. Men äfven tidningen Socialdemokraten ställde sig på samma ståndpunkt, sin vana trogen, ty den vågar då aldrig intaga en ärlig hållning. Den måtte ha sett något ytterst revolutionärt i hr Ziesnietz handling, kanske rent af något som icke var i öfverensstämmelse med socialdemokratens läror, utan ett utslag af anarkism eller dylikt farligt. Eller berodde det blott därpå att denna demonstration icke skedde af ledarne själfva eller med deras medgifvande? Alltnog, det stora politiska hufvudorganet för det svenska socialdemokratiska arbetarepartiet förnedrade sig till att taga afstånd, hvilket skedde den 19 april 1905 i de orden "*en förvisso alldeles olämplig demonstration*".

Detta var ju ynkligt af ett organ, som icke borde stå främmande för att klasskampen ibland bör föras på lif och död, men så glädja vi oss öfver det grundliga fiasko tidningen gjorde, ty böterna blefvo endast 10 kr.

Då domen fallit i Kjönsbergiska målet, skrek Socialdemokraten ut, att högerpressen gjort fiasko, men vi, som harmades öfver det löjligen afståndstagandet, ha velat erinra om att Socialdemokraten själf, med afeende på åtalet mot Ziesnietz, gjort ett lika grundligt fiasko.

Minnesgod.

Rättvisans lotteri.

Hur mycket får en person, som i Norrköping sopar en gata?

Svar: Det betalar sig ibland ganska bra, till och med "2 års straffarbete".

*

Hur mycket får du, om du slår till en sträjkbrytare?

Svar: 2 år.

*

Hur mycket får du, om du slår till kungen?

Svar: Lifvets mistning eller lifstids straffarbete.

*

Hur mycket får du, om du slår till en vanlig människa?

Svar: Svar 15 kronors böter.

*

Om en sträjkbrytare slår till kungen, hvad får han då?

Svar: Han får i vänliga ordalag en tillrättavisning, att de två alltid böra vara sams.

*

Om en sträjkbrytare slår till en vanlig människa, hvad får han då?

Svar: Vasatrisan + tillfredsställd skadeglädje, då han ser den slagne bli dömd till en månads fängelse samt får betala 100 kr. för att han fått behålla lifvet.

Revolutionen,

enda medlet för proletariatets fullständiga befrielse ur det tusenåriga slafveriet.

Revolution! Med hvilken oändlig hänförelse skola icke millioner och åter millioner af fattiga arbetare och arbeterskor i hela världen hälsa den kommande revolutionen; deras revolution, som för alltid skall ränsa världen från allt detta elände, som allt mer och mer tränger sig in i proletariatets led.

Den tusenåriga natten är förbi, och en ny dag, men med nya människor vänta vi, människor, fria från lögn, vidskepelse och fördomar, lefvande i det sanna broderskapets fria samhälle.

I tusende och åter tusende år hafva människorna lefvat i detta hemska, andliga mörker, i nöd och elände, förtryckta af regeringar, lagar och religioner.

Det har varit ett ständigt lidande, en förfärlig kamp, som mänskligheten i årtusenden kämpat uti.

Såsom vilda djur hafva de nedslaktat hvarandra i hundratusental, endast af maktbegär, guldtörst och härsklystnad.

Generation efter generation hafva dukat under i den grymma kampen emellan dessa fruktansvärda makter, arbetet och kapitalet, sanningen och lögnen, ljuset och mörkret.

Allt mer och mer förtviflad blir denna strid. Allt mer och mer närma sig de stridande afgrunden, som för alltid skall begrava den besegrade, sanningen eller lögnen.

Men allt mer och mer måste lögnen ge vika för den eviga sanningen, och, störtad i det förflutnas afgrund, skall den ej mera störa människornas sanna lycka.

Men bröder, proletärer i alla länder! Låtom oss icke såsom barn drömma vackra drömmar, utan låtom oss kasta oss i denna strid, för det lidande proletariatets befrielse, för skapandet af rättvisans och broderskapets lyckliga samhälle, och i då skall kapitalistsamhället snart vara ett afskyvärdt minne blott.

Vi måste själva övertyga oss om, huru ruttet detta samhälle är i alla delar.

Vi måste med egna ögon övertyga oss om, att allt detta gränslösa

elände blir allt hemskare och hemskare bland proletariatets massor.

Vi måste blifva övertygade om, att hela denna samhällskropp är så ruttet, att den icke längre kan räddas, genom att man söker förbättra den här och där.

Alla dessa olyckor, och allt detta elände, du ser rundt omkring dig, såsom rusdryckseländet, den hemska prostitutionen, ja alla de brott och laster som tränga sig in bland människorna, äro icke annat än utslag af den sjuka samhällskroppens ruttethet.

Vi måste förstå fruktlösheten af att försöka bota dessa kräftsår på den sjuka samhällskroppen, då icke hela kroppen kan botas.

Ryser du icke vid åsynen af allt detta förfärliga elände, som omgifver dig från alla sidor, alla dessa skriande samhällsorättvisor, som så väl karaktäriserar detta samhälle?

Du ser dessa stora palats, uti hvilka öfverklassen vräker sig i lyx och öfverflöd. Och hvilka äro de som uppfört palatsen?

Ja, det är dina bröder, de slafvande proletärer, som fransläpa sina lif i nöd och elände, själva boende i usla ruckel, under det att de palats de i tusental bygga upp, bebos af lättingar, och om du på fullt allvar sade till dessa förslafvade individer, proletärer, att det vore de, som hade den största rättigheten att bebo dessa palats, skulle du af dem blifva kallad vansinnig. Och om du sade till dessa proletärer, att all den lyx och all den dyrbarhet samt alla de matförråd m. m., som fylla de stora handelshusen och varumagasinen, om du sade dem, att de hade den största rättigheten att använda allt detta, skulle du blifva utskrattad af dem. Ja, så långt har det arma proletariatet sjunkit uti sitt slafveri, att de se på dessa, som nu förtrycka dem, som gudar, och våga icke resa sig upp emot dem.

I årtusenden hafva de lidit och lidit; de veta icke hvad lycka och glädje ens vill säga.

Om du frågar dessa gamle gubbar med krökta ryggar, som finns så många på fattighusen, om du frågar dem om deras lif, hur det gestaltat sig, skall du få det svaret, att de icke veta af annat än släp, elände och nöd.

Ifrån den tidiga lefnadsmorgonen, ända tills de kommo på fattighuset, hafva de släpat och försakat, och deras enda tröst har varit det af de infernaliska prästerna, dessa storkapitalismens slugaste drängar, utlofvade paradiset, himmelen och hälvetet. Såsom djur hafva de låtit sig behandlas af de maktägande, såsom djur hafva de drivits fram i kriget för att slakta och slaktas, för att rädda och röfva skatter åt öfverklassen.

I årtusenden hafva de kämpat och lidit. Med sina sista krafter, sitt blod, sitt allt, hafva de gifvit oss alla dessa rikedomar, som nu omgifva oss, i arf, och vi behöfva icke mera än vilja, och vi skulle kunna taga det.

Då den stora arbetareklassen vaknar till insikt om sin styrka, skall

icke någon kunna hindra den, att taga sina rättigheter.

Man ser huru de maktägande allt mer och mer börja frukta arbetareklassens uppvaknande.

Med *list, lögn, bedrägeri* och *våld* vill man söka underkufva alla vaknande frihetstankar hos proletariatet. Kapitalets drängar vaka öfver arbetaren natt och dag, icke en minut är han fri från dem.

Med *rusdrycksförbannelsen* i bågaren, står den eländige krögaren och vill med detta gift söka döda alla själfständiga tankar hos arbetaren; och vänder sig denne med afsky från vidriheten, så hviskar djävulen i en "svartrocks" skepnad tröstande ord om söte Jesus och hälvetet. Och lyckas inte prästens jesuitiska planer att göra honom undergifven, komma de sluga *diplomaterna* af alla partier och lofva honom rättvisa, om blott han sluter sig till dem.

Och om han ändock står kvar vid sitt beslut att blifva en fri man, då vakar "rättvisan" i skepnad af polis och militär öfver att han håller sig inom "lagens ramar", d. v. s. ställer sig de lagar till efterrättelse, som skurkarne själva stiftat.

Ja, så bevakad, skall du, arme proletär, du "frie arbetare" betrakta detta "fria", "lyckliga" samhälle.

Inom dessa galler skall du åse, huru den sociala revolutionen växer mer och mer. Lika litet som du förmår att göra revolutionen, lika litet skall någon kunna förhindra den att komma.

I hatets och lidandets jordmån skall den växa, växa med fördubblad styrka.

Det alltjämt växande eländet allenast förmår att påskynda den annalkande revolutionen. Och du ser, huru allt detta elände blir större och större, nöden hemskare och hemskare och hatet växer förfärligt.

Orättvisorna blifva allt större och större.

De vuxne arbetarne kastas i hundratusental på gatorna med hustrur och barn, då de begära ett litet större stycke bröd för sitt arbete.

Proletärer, kvinnor och barn kastas in uti industrihälvetenas palats, för att långsamt mördas af giftiga gaser och krossas i dess larmande maskiner, blott och bart därför att de äro billigare arbetskraft än de vuxne männen.

Af nöd och svält tvingas proletariatets kvinnor att sälja sig till välustiga öfverklasspolningar, hvilka, sedan de skändat dem, öfverlämna dem i "sedlighetspolisens" händer, för att inregistrera dem i "den heliga kristna prostitutionen".

Hederliga män, som tala fredens språk, kastas i fängelse. Stortjufvar och bedragare gå lösa och innehafva äreposter i samhället, ty de äro de, som stiftat lagarne.

I kyrkorna rasa prästerna öfver folkets syndiga lefverne, och predika "kärlekens religion", hvilka illustreras med *eviga pinorum, djäflar* och *brinnande svafvelsjöar*.

Hatet växer förfärligt och ve förtryckaren på uppgörelsens kommande dag.

Länge nog hafva de maktägande lekt med folkets känslor och hånat dem med tvångslagar, då de fordrat rättvisa.

Folken hafva börjat vakna och ropa, ropa så det hörs af alla lidande proletärer i hela världen: *gif oss frihet! gif oss rättvisa! Men endast revolutionen kan gifva dem frihet och rättvisa.*

Då vi ropa på revolutionen, är det icke för att hämnas alla de orättvisor, som de maktägande under årtusenden begått och ännu begå mot det arbetande folket.

Socialismen är ej, såsom de kristnas religion, byggd på hämd. Socialismen säger ej, såsom kristendomen, att de, som varit fattiga och arma i detta lifvet, skola få det så mycket bättre "där ofvan" och att den, som här varit rik o. s. v., skall plågas i hälvetet efter detta. Nej, detta tal kan ej komma från socialismen.

Socialismen känner icke till något annat lif än det närvarande.

Socialismen har *inga himlar, inga hälveten, pinorum, svafvelsjöar* eller *djäflar* till sitt förfogande. Socialismen är byggd på *rättvisa, rättvisa* åt alla, de må i det nuvarande samhället vara fattiga eller rika.

Vi ropa på revolutionen, emedan den är det enda medel, som förmår att fullständigt bryta ned alla de skriande orättvisor, som hopat sig i samhället.

Och då vi ropa: "död åt förtryckare och tyranner!" göra vi det därför, att vi äro förvissade om, att så länge det finns några kvar af dessa blodsugare bland oss, så länge skall lögnen och orättvisorna finnas kvar i samhället.

Först då dessa skurkars blod sköljt bort den tusenåriga smutsen från den gamla samhällsdraken, först då skall frihetens, jämlikhetens och det sanna broderskapets samhälle kunna blifva en verklighet. Vi ropa på revolutionen, emedan vi äro förvissade om, att endast den förmår rädda proletariatet från fullständig undergång och rädda det ur kapitalistsamhällets ginungagap.

Men ändock finns det så många, af kapitalet förslafvade individer, som rysa och förskräckas vid blotta tanken på en revolution.

Ja, såsom människor måste vi afsky allt hvad blodsutgjutelse heter.

Vi måste rysa vid tanken på, att vi måste taga våra rättigheter med blod. Men vi få håller icke glömma att taga i betraktande, huru gränslöst mycket oskyldigt blod hvarje år, hvarje dag, ja, hvarje timme och minut utsuges ur det arma proletariatet.

Räkna samman alla de hemska brott som detta samhälle har på sitt samvete, alla de begångna brotten mot folket, det arbetande folket.

Se på dessa hemska statistiska tabeller, som visa oss, huru förfärliga olyckshändelser hvarje dag inträffa i de stora industrihälvetenas larmande verkstäder, där de olyckliga falla offer för de fruktansvärda maskinerna, på grund af att de icke kunna vara nog försiktiga, då de

29 K A G G E N S G A T A N 29	Stort lager
	Cigarer och Cigarretter
	af bästa fabrikat.
	Herrekipering:
	Kragar, Rosetter, Käppar m. m. Modernt lager!
	Parfym, Träl, m. m. Rik sortering!
	Vyer och Julkort.
	Anna Sandbergs
	Cigarraffär.

Besök C. G. Björklunds Hatt- och Mössaffär!

Tillverkning af hattar och alla slags mössor.

Reperationsverkstad.

Telefon 319.

Lefve revolutionen i Sverige!

Då vi genom prässen följa det ryska proletariats hjältemodiga kamp emot det brutala enväldshärskardömet, gripas vi af hänförelse för denna härliga revolution, hvaruti det stora Rysslands millioner lidande proletärer, på lif och död, kämpa för frihet och rätt.

Vi se, huru denna stora revolution allt mer och mer utbreder sig i det mäktiga tsarriket, vi se, huru de ryska bönderna, dessa okunniga människor, gripas af revolutionens mäktiga vågor och vi se, huru som de ryska studenterna, världens bästa, våga vi säga, med hänförelse kasta sig in uti proletariats hjältekamp. Vi se, hurusom de ryska soldaterna, ja, t. o. m. officerarne, ställa sig på folkets, på rättvisans sida, till gemensam kamp för att nu, en gång för alla, störta det förhatliga tsardömet.

Men vi blunda ej håller för den hemska blodsutgjutelse, för denna strids alla grymheter, vi blunda icke för allt det myckna oskyldiga blod, som här blandas med de maktägande skurkarnes.

Vi vilja icke här utmåla denna revolutions alla ljusa sidor, ty alltför väl veta vi att denna kamp, denna revolution, kostar och kostat tusende och åter tusende fattiga arbetare lifvet. Men, hvad äger detta lif, i ständigt lidande och nöd, för värde för dem, och då de kasta sig in i revolutionens stormande led, hafva de "allt att vinna, men intet att förlora".

De ryska proletärererna hafva då ändtligen vaknat ur denna hundraåriga sömn, som jesuitismen så väl lyckats hålla dem uti. Och nu kunna icke längre de maktägandes barbariska lagar och straff tvinga dem till lydighet och undergifvenhet.

Såsom ett rasande läjon skall detta folk spränga de bojor, som i årtusenden fängslat det och först i de maktägandes blod, skall denna hämdens och vedergällningens eld släckas.

Ja, sådant är förhållandet i Ryssland, men hurudant är det hos oss i det "ryska Sverige", storkapitalisternas beprisade och utsugna land!

Här sofva ännu de förslafvade arbetarne, här låta dessa, utan att handgripligen protestera, sina klassbröder kastas i fängelse, såsom offer för nesliga klasslagar. Här samlas de "kämpande" arbetarne på platser, som de, efter mycken ödmjukhet, erhållit de höga myndigheternas tillåtelse till, och här våga "revolutionära" talare tala till massorna och uppmana dem vara — lugna och sansade. Ja, man måste erkänna dessa "ledares" förmåga att söfva folket, och allt mer och mer tyckas de svenska arbetarne sjunka ned i den mångbeprisade parlamentarismens dypöl.

Det må icke förundra oss att se, det öfverklassen i den borgerliga prässen, öppet och ärligt hanar dessa arbetares barnsliga demonstrationer,

som de allt emellanåt anordna, förträdde af lysande fanor och spelande musikkåror, liknande skolbarn på utflykt.

Och då vi se, huru reaktionen allt mer och mer tager öfverhand, då vi se, hurusom strider emellan arbete och kapital blir allt svårare och svårare för det förra, måste vi förstå, att detta arbetarnes lugn och fördragsamhet icke har den minsta skulden däruti.

Nej, bröder, vi kunna icke längre gå med på detta kompromissande arbetarepartis reaktionära vägar. Vi kunna icke längre få, att dessa "ledare" bjuda oss falla på knä inför tronen af "guds nåde", såsom händt.

Nej, låtom oss följa våra ryska bröders exempel och besluta oss för att med snaraste göra oss af med det gemena öfverklasspaket här i Sverige.

Lefve revolutionen i Sverige!

Ernesto

Tviflar du?

Tviflar du på guds godhet? Ser du upp i luften den oskyldiga lifvan? Ser du henne, där hon med alla till buds stående medel söker undkomma den rofgriga höken? Ser du henne där hon nu, blödande, vrider sig i sin besegrades klor? Ser du henne?

Hör du hur flodens väldiga vattenmassor hålla som bäst på att genombryta fördämningarna däruppe? Hör du hennes rasande dån och brus? Hör du vattenmassornas slag mot husknutarne? Hör du invånarnes rop om hjälp? Hör du barnets skrik och kvidan? Hör du männens tysta förbannelser? Hör du djurens fasansfulla skri, som ej ens vattenmassornas dån förmår dämpa. Ser du en moder med sitt enda barn i sin famn? Ser du huset darrar, det faller? Ser du modern, där hon fastare än någonsin, sluter sitt barn intill sig? Ej ens döden skiljer dem åt. Ser du?

Ser du dessa män, kvinnor och barn? Vet du hvad de hafva lidit? Vet du att de hafva drivit omkring på oceanens vågor i flera veckor? Vet du att de hafva ätit upp sina kläder; att de hafva dödat flera af barnen; ätit deras kött, druckit deras blod och sist, under de mest gränslösa kval, själfva duka under? Ser du hvad de lidit? Ser du dem?

Hör du kanonernas åskor? Hör du gevärernas smattrande? Ser du granaternas förödelse i de täta leder? Ser du de öppningar kanonkulorna göra bland soldaterna? Ser du de tusende, som ligga där utan armar och ben? Ser du hur han vrider sig i sina smärtor och hur blodet strömmar ut från hans upprifna sida? Ser du honom?

Ser du den kvinna, som spejande står och blickar utåt heden? Ser du hur tvänne ögon skymmas af tårar? Ser du henne där hon sitter lutad öfver ett nyss ankommet bref? Ser du med hvilken glasartad blick hon stelt stirrar framför sig? Vet du att

den hon älskade, hennes make, är af krigets förbannelse borttryckt? Ser du att vansinnets hemska demon har gripit henne? Ser du det?

Ser du der borta i fjärran den eld, som flamar så högt? Ser du att människor finnas därinne uti den? Ser du att där finnas millioner människor? Ser du hur lågorna begärligt slicka deras nakna kroppar? Anar du under hvilka tallösa kval dessa människor sucka? Vet du, att de aldrig skola dö? Vet du, att dessa fasansfulla plågor aldrig skola sluta? Vet du det?

Tviflar du på guds godhet? Tviflar du?

Maria.

Psalm 124,

något omskrifven af

Ernst Hellborg.

Er gud är en förfallen borg,
Hvars murar ej stå trygga;
På honom uti nöd och sorg
Vårt hopp ej mer vi bygga. —
Gud! steg än du ned
Hotande och vred

För att med våld och list
Förgöra oss till sist,
Likväl vi ej dig frukta.

Din egen kraft ej hjälpa kan,
När templen bli förrödda,
Ty mot dig går en kraftig man
Och vi af honom stödda.

Frågar du, hvad namn han bär?
Utilism det är,
Och på din dödsdag, gud,
Skall han i segerkrud
Ett lyckorike grunda.

Och vore världen än så stor
Och full af prästehävar,
I våra bröst dock hoppet bor
Och intet oss förfärr.
Kristne gud! du är ju dömd
Och din "allmakt" tömd;
Ty själf du på ett hår
Oss skada ej förmår:
Ett ord kan ju dig fälla.

Vårt ord, vår gärning skall bestå,
Vi dem åt framtid bäre;
För himmel ej, för jord vi gå
Till strids och glada
Äro alltid väl till mods,
Fast vi våga gods
Och frihet, lif och allt ...
Ty samvetet befallt,
Och pliktens bud vi hålle!

(Fritänkaren, 1889.)

Tröskeln.

Dikt på prosa af Ivan Turgenjew.

Jag ser en stor byggnad. I muren en trång dörr, som står öppen på vid gäfv. Bakom dörren ett ohyggligt mörker. Framför den höga tröskeln står en ung flicka — en ung rysk flicka.

Det är ett nattsvart mörker, en förfärlig köld; och med den iskalla luften höres från byggnadens inre en dof röst.

— O! du vill öfverskrida denna tröskel; vet du hvad som där väntar dig?

— Ja, svarar den unga flickan.

— Köld, hunger, hat, hån, förakt, skymförd, fängelse, sjukdom, ja, döden?

— Jag vet det.

— Öfvergifvenhet, ensamhet?

— Jag vet det — jag är beredd.

Jag skall uthärda alla lidanden, lidanden af alla slag.

— Icke blott från fiender, utan från släktingar och vänner?

— Ja, äfven från dem.

— Du är beredd till uppoffring?

— Ja.

— Till namnlös uppoffring? Du kommer att gå under, och ingen, ingen skall bevara minnet af dig?

— Jag begär icke erkännande eller medlidande. Jag begär icke beröm.

— Är du beredd — att begå brott?

Den unga flickan sänkte sitt huvud:

— Också till det —

Rösten teg en stund, innan den fortsatte sina frågor.

— Vet du, började den sedan på nytt, att du kan komma att förlora din tillit till det du tror på i dag? Du kan komma att inse, att du bedragit dig själf, att du — till ingen nytta förspilt ditt unga lif?

— Jag vet det, men likväl står jag fast.

— Träd in!

Den unga flickan trädde öfver tröskeln, och ett tungt förhänge sänkte sig bakom henne.

— Galning! var det en som mumlade.

— Helgon! svarade en röst, man vet icke hvarifrån den kom.

Ned med klassamhället!

Senaste nytt.

(Genom telegraf, telefon eller annorledes.)

En internationell kongress.

Skorpionen den 23 dec. kl. 1 f. m. Från pålitlig källa meddelas, att all världens kajsare, kungar och furstar ha beslutat att sammankalla en internationell kongress, hvarvid den frågan kommer att behandlas, huruvida det icke vore lämpligt att utbyta titeln "af guds nåde" mot den mera passande och ärliga "af folkets dumhet".

Demokraterna ingå allians.

Krabban den 23 dec. kl. 1,15 f. m. Från Otahejti telegraferas: På initiativ af prins Bernadotte ha Nordens samtliga socialdemokratiska partier i förening med Nordens kristliga föreningar af unga kvinnor beslutat att sammanslås till ett helt. Denna stora förening

Lambsens allmänna humbugsinrättning

(Firman grundad år 35.)

rekommenderar sig i benägna syndares hågkomst.

Allt moraliskt smutsigt

emottages till tvagning; ju smutsigare, desto roligare. Äfven de snuskigaste trasor göras bländhvita. Fort, väl och billigt.

Den nya födelsens bad

serveras äfven i hemmen, efter åkallan pr trons trådlösa telefon 666.

Frälsningsoblat,

ett slags mycket omtyckta likdelar, särskilt begärliga för andliga krymplingar, finnas alltid på lager. Se noga till att märket I. H. S. är anbragt å hvarje oblat. All efterrapning af detta beryktade fabrikat kommer att beifras.

Piccardon

från H. H. vingårdar är egentligen ett rusgifvande medel, hvarför det bör, för att icke den andliga surmulenheten skall störas, serveras under namn af människoblod. Rätt använt, är det utan konkurrens och ojämförligt bättre än det i handeln gängse märket P. P. W.

Inneslutande oss i den enfaldiga publikens benägna hågkomst, tacka vi för hittills åtnjutet oförtjänt förtroende och rekommendera vår smörja för kommande behof.

Order upptagas genom vårt älskade ombud hr *Jesus Josephsson*.

Agenter, listiga som ormar, antagas och erhålla god förtjänst utan nämnvärdt arbete.

En mängd intyg om våra fabrikats förträfflighet kunna presteras, bl. a. äfven från stenknackare Norberg i Gäfle.

skall kallas Nordens kristligt socialdemokratiska kvinnoförening. Föreningen ämnar invälja prinsen som hedersledamot.

Ändrat valspråk.

Krabban den 24 dec. kl. 1,23 f. m. Från Roma telegraferas: Hans härlighet Pius har låtit påbjuda, att hela världens socialdemokrater skola ändra sitt ännu aldrig följda valspråk, frihet, jämlikhet och broderskap, till det, efter tidningarnas innehåll, mera passande: gud, konung och fädernesland. Postgumman lär, vid underrättelsen härom, fått slaganfall och svagt hopp finnes om hennes vederfående.

Kungörelse.

Tisdagen den 26 september 1905 försåldes Kalmar Kvarn-arbetarefackförening åt en af djäflarne i det jordiska hälvet, konsul J. Jeansson, till obekant pris.

Snön faller.

Vinterbild af Gerda Ö.

Snön faller . . . Sakta sväfva de lätta flingorna omkring i rymden, än ensamma, än sammanträngda i mjuka flockar. Vid minsta vindfläkt hvirfla de muntert om och tyckas åter på väg uppåt, men så falla de igen, nedåt, oemotståndligt nedåt . . . Somliga stan- na i städernas mörka, smala gränder, men där gå de genast sin undergång till mötes, trampas under vandrarnes fötter, smälta och försvinna; andra sväfva längre bort i skogen och på de stora slätterna; där samlas de; i mil- lioner och åter i millioner breda de sig öfver slätten, tills den är helt och hål- let dold under det mjuka, hvita tä- ket . . .

Den ensamme vandraren, hvilkens trötta fötter göra djupa spår i det lösa snölagret, sveper rysande sin tunna rock fätare omkring sig. Det är förgäfvets. De våta flingorna smyga sig in öfver allt och komma honom att skaka af köld. Han ser sig forskande omkring, men den stora slätten tyckes icke vilja taga slut. Allt mattare bli hans steg, där han på måfå sträfvat framåt, ty vägen är för länge sedan begrafven under snön.

Erinringar från hans af bittra mot- gångar uppfyllda lif tränga sig ovill- korligen på honom. Och för hvar bild, som hans minne frammanar, gör han

sig den frågan, hvarför just han skulle så hemsökas af olyckan? Var han då verkligen så mycket sämre än andra? Och hade han förbrutit så mycket mer än de? Han kunde omöjligt tro det. Men hvarför skulle han då lida så oändligt mycket mer än de? Och han greps af starka tvifvel på en rättvis och allgod försyn.

Allt längre tillbaka i tiden gingo hans tankar, tills de stannade vid de dunklaste barndomsminnena. Icke ens de voro oblandadt glada. Uppväxt i ett fattigt arbetarhem, hade han tidigt fått lära känna nöd och umbäranden. Han hade icke haft mycket att glädja sig åt, som så många andra barn, men han hade dock stundom varit glad och lycklig äfven han, ty det behöfdes så litet för att göra honom glädje. Hur hade han icke fröjdat sig åt den första snön! Han hade haft mera nöje af de grofva träribbor, som tjänat honom till kälke, än de så kallade "bättre" barnen af sina stoppade, bjällerprydda slädar. Och snöbollskrigen och snö- gubbarne sedan! Han lög svagt vid dessa enda glada minnen, han ägde; men så kommo de dystra hågkomsterna från hans senare lif igen, och leendet stelnade på hans läppar.

Hvad hade väl allt hans arbete och alla hans försakelser inbragt honom? Hur hade han icke sträfvat för att skaffa sig det nödvändigaste — och ändå hade han ofta saknat det. Arbetare hade det alltid funnits fullt upp, men arbete? För en spottstyfver fingo arbetsgifvarne så många de ville, och om någon knotade, — adjö! — det fanns alltid de, som voro tvungne att vara nöjde, såvida de ville lefva. Och lefva måste de. Han kunde icke förstå, hur han kunnat hårda ut så länge, som han verkligen gjort.

Tidigt hade han gift sig med en flicka lika fattig som han själf. Elise och han hade alltid hållit ihop, så länge han kunde minnas tillbaka. De tyckte att det skulle så vara; därför gifte de sig. Hon var honom blindt tillgifven och han älskade henne på sitt vis, så mycket det var honom möjligt under de ständiga bekymren för det dagliga brödet. I början gick det tämligen bra för dem, men snart sjuknade Elise, — af öfveranstängning, förklarade fat- tigläkaren. Anton arbetade dubbelt, men ingenting förslög, medikamenter äro dyra, och den sjuka skulle ha kraf- tigt föda. En olycka kommer sällan ensam. Fabriken, där Anton arbetade, upphörde, och det var honom omöjligt att få någon annan anställning. Den ena dagen gick efter den andra, under fruktlösa bemödanden och ansökningar om arbete. Det var en ovanligt sträng vinter och det var bitande kallt i det lilla dragiga vindrum, de hyrde; ved saknades alldeles. Hyran var ej be- tald för de sista tre månaderna, och de fruktade att bli vräkta när som helst; värden ville ej lämna dem an- stånd längre. Hur tydligt mindes icke Anton den afton, då han, drifven till förtviflan öfver att ej kunna skaffa bröd åt sin hustru, rusade ut under ropet: "Vill ej samhället gifva mig, hvad jag behöfver, så skall jag taga det! . . . Och han tog . . .

Han drog en tung suck, där han stapplade framåt i drifvorna, som blefvo allt djupare. Angrade han sitt "brott"? — frågade han sig. Nej, det hade varit hans rättighet, han kunde icke tro annat . . .

Han ryste, då han påminste sig de långa månaderna af hårdt arbete på fästningen. Han var en tjuf, hade man förklarat, och han förtjänste sitt straff. Äntligen slapp han ut . . . store gud, hvad skulle han mera göra där ute? Redan för flera veckor sedan hade man

meddelat honom, att hans hustru tagit sig själf af daga. Hon kunde icke bära skammen att vara en tjufs hustru, dömdes man. Anton hade blifvit så slö och likgiltig för allt, och var redan så djupt olycklig, att han icke kunde bli det ändå mera. Han sänkte endast sitt hufvud och mumlade något om, att det var det bästa, hon kunde göra . . .

Nu hade han i tre veckor vandrat omkring för att få arbete. Men ännu hade det icke lyckats honom, och han hade icke håller mycket hopp om att någonsin få något. Han var ju "utan inredborgerligt förtroende", en tjuf! Hvem ville hafva med en sådan att skaffa?

— Förbannelse öfver människorna och deras orättvisa lagar! — skrek han vildt och knöt sina händer. — Förbannelse öfver dem! Hvad har jag gjort, att jag skulle bli så behandlad? Jag skulle kanske låtit min egen hustru svälta ihjäl!

Anton stannade och såg sig omkring. Han tyckte sig långt bort kunna skön- ja ett ljus genom mörkret och påskyndade därför sina steg. Efter en stund kunde han tydligt urskilja konturerna af en kyrka. Plötsligt kom han ihåg, att det var julmorgon. Man höll så- lodes otta, därför var kyrkan så rikt eklarerad. Om han bara kunde hinna fram dit, där fanns värme och ljus. Men det var långt, mycket längre, än det såg ut. Han stannade snart all- deles utmattad af att arbeta sig fram genom de höga drifvorna.

Han visste, att om han gaf efter för frestelsen att lägga sig ned och sofva, som oemotståndligt trängde sig på ho- nom, så skulle det säkert blifva dödens sömn. Och ändå kunde han icke låta bli det, han var ju så gränslöst tött. Utmattad, sönk han ned på snön, hans ögon föllo ihop och han drömde . . .

Han drömde, att han förflyttas flera hundra år fram i tiden. Han var en lycklig medlem i ett lyckligt samhälle, där allt var rättvist fördelat. Rike- dom och ståndsskillnad funnos icke längre, och ingen blef förföljd för sina åsikters skull. Alla hade, hvad de be- höfde, och frihet att tänka och säga, hvad de ville. Han kände sig så lyck- lig, men samtidigt hade han en slags obehaglig förmimelse af, att det dock endast var en dröm. Plötsligt tyckte han, att han sönk djupt, djupt . . . "Elise!" ropade han och förlorade därefter alldeles medvetandet . . .

I kyrkan predikades under tiden så vackert om kärleken till gud och den eviga saligheten. Borde prästen icke snarare ha talat om kärlek mellan män- niskorna inbördes och om utfövan- de af barmhärtighet och rättvisa i detta lif- vet, och sålunda i sin mån värvat för att förebygga sådant, som detta, att en medmänniska utstöttes ur samhället för att dö i snödrifvorna?

Men kanske skall det icke dröja så länge, innan människorna börja inse, att de gjorde bättre uti att göra hvar- andra lyckliga i det här lifvet, än att lofva hvarandra evig salighet i ett osäkert kommande.

Men därute hopade sig drifvorna allt högre och högre på hvarandra och bredde sig öfver den dödströtte vandra- ren. För denna svepning behöfde han icke tacka samhället. Och snön fortfor att falla . . .

LÄS BRAND!

Anna Strömgrens PAPPERSHANDEL

38 KAGGENSGATAN 38.

Nyinkommet lager af
nyttiga och treftiga pre-
sentartiklar för Julen.
Allt till billigaste priser.
Stort urval af Vykort.

Pappershandeln
38 KAGGENSGATAN 38.

H. E. Holms Mjölks- & Matvaruaffär,

10 Nybrogatan 10,

REKOMMENDERAS.

Ständigt friska varor hem-
komma hvarje dag.

Arbetare och Partivänner! CAFÉET,

Stagneligan 10 b, Sandås,
!!!!rekommenderas!!!!

Arbetare och Partivänner

Gynna ej våra mot-
ståndare, utan låten
meningsfränder ut-
föra Edra beställnin-
gar o. reparationer.

Wilhelm Olssons
Somakeriaff är
rekommenderas.

22 NYBROGATAN 22.

Billigt! Uti Billigt!

Anna Hulténs affär,

26 NYBROGATAN 26.

Klädningskjolar 5,00. Bluslif 1,50.
Snörlif 0,85. Reformlif 1,50. För-
kläden, Gosskostymer, Barnklädnin-
gar, Handdukar, Vantar, Strumpor.

Herrartiklar realiseras.
Till Julen! Till Julen!

- - Många billiga artiklar. - -

E. Roos

rekommenderar stt väl sorterade lager
af **Musikinstrumenter** af alla slag
(med tillbehör).

Cigarrer — Cigarretter —
Parfymer m. m.

Speciellt Gitarrzittror
Kaggensgatan 27 — KALMAR.

Solo-Kaffe

är det finaste, renaste och drygaste

Java-Kaffe

som finns i marknaden! Finnes i föl-
jande prislägen: 1,50, 1,70, 2,00, 2,50
per kilogram.

Hvarje köpare af ett halft kg.

Solo-Kaffe erhåller en elegant

Kaffesked gratis.

E. LINDELL.

Ned med militarismen! Lefve socialismen!

Det är vår lösen. Och vår tidning är

Brand.

Alla kamrater-proletärer landet rundt, som hylla vår
lösen, böra äfven hålla och läsa vår tidning samt ihärdigt
arbeta på dess spridning.

Brand

utkommer en gång i månaden, illustrerad och 12-sidig för
blott **10 öre** per nummer.

Innehållet är rikt och omväxlande, afhandlingar i olika
ämnen, agitationsartiklar, redogörelser för proletärihärems stri-
der, dikter, berättelser. Allt populärt och lättläst.

Redaktör för Brand är

Hinke Bergegren.

Kommissionärer, såväl som andra, hvilka önska profexem-
plar, hänvände sig till: **Brands** exp. Stockholm.

OBS! Kommissionärer erhålla god provision.

Ungé proletärer! Vak upp, läs och arbeta för vår egen
tidning, det Socialistiska Ungdomsförbundets organ.

Kalmar Socialistiska Ungdomsklubb.

Ungdomar!

Viljen I lära känna den
revolutionära

socialismen?

Besök då Kalmar Socialistiska Ungdomsklubb
sammanträden som, afhållas hvarje onsdags aft. kl. 8.

För Kalmar Socialistiska Ungdomsklubb:

Styrelsen.

Bernh. Silfver Bleck & Plåtslagare

36 NYGATAN 36

rekommenderas.

Glöm ej

AUG. ROSENBLAD

Malmen.

Rob. Carlsén

36 Nygatan Kalmar Nygatan 36

Rikstelefon 161.

Vin-, Speceri- &
Diversehandel

rekommenderas.

Läs annonserna!

Husmödrar!

Använd alltid

Agra Mejerimargarin

hvilken, på grund af sin delikata smak,
fullständigt ersätter finaste mejerismör.

Läs

Blekinge Folkblad

Organ för arbetare- och nykterhetsrörelsen i Blekinge.

Utkommer i Karlskrona hvarje tisdag och fredag.

Prenumeration kan ske å posten och kostar då för helt år
2: 75, halft år kr. 1: 50, kvartal 80 öre och per månad 35 öre.

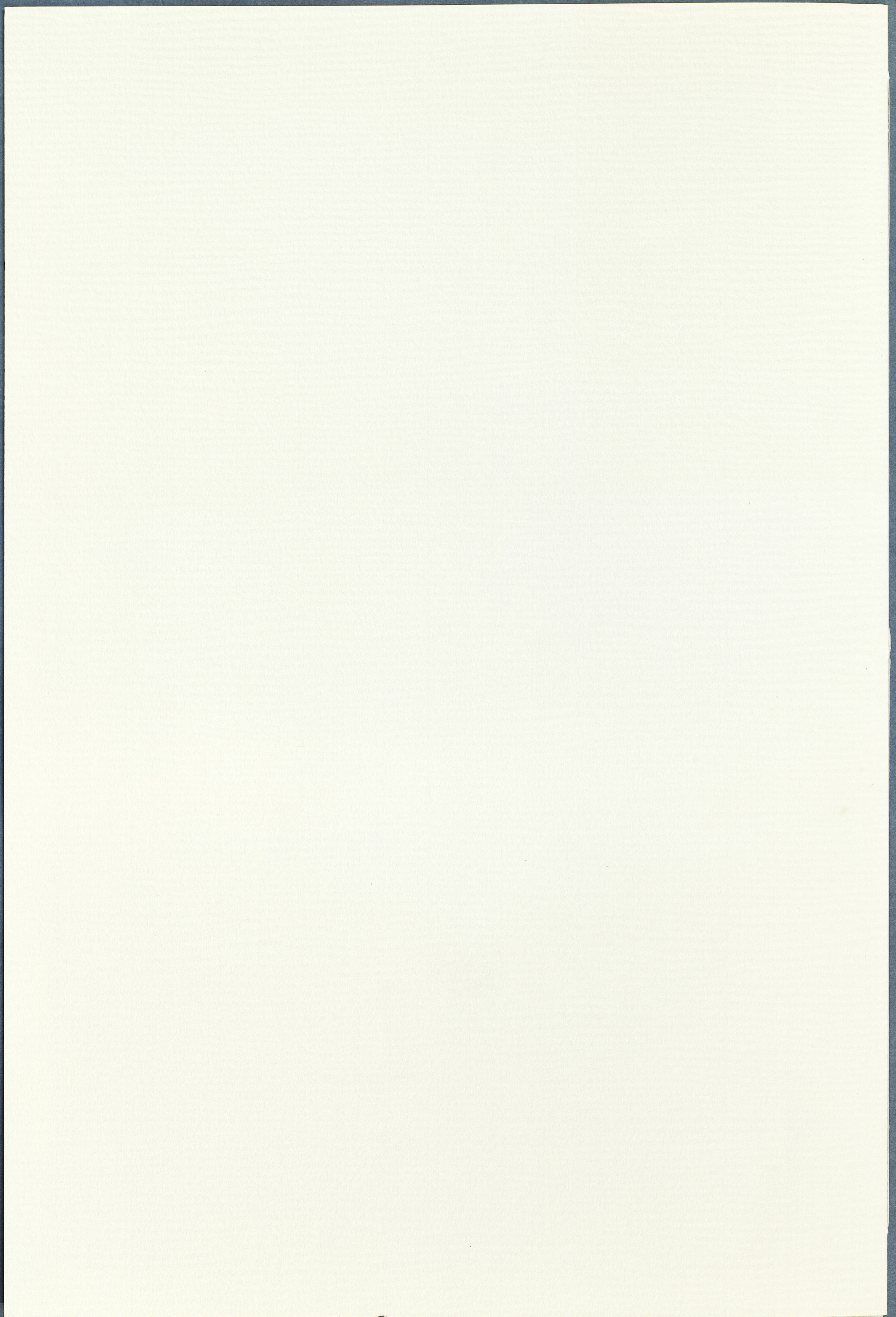
I Kalmar kan prenumeration ske och lösnummer erhållas hos
hr **G. A. Johansson**, N. Landsvägsatan 31.

**Tryckning af tillfällighetstidningar och andra be-
ställningar af allt hvad till ett väl ordnat tryckeri hör
emottages och utföres fort, väl och billigt.**

Expedition och tryckeri i Karlskrona, Kyrkogatan 16. Telef. 503.

Gör edra uppköp
hos
Gula Farans annonsörer! * * * *

www.books2ebooks.eu